

niet te kleinzeerig zijn. Soms ziet men vlekjes en schemer voor de oogen, het lichaam wordt doorstoken dwarsdoor, van onder naar boven, van boven naar onder. Er brandt een vuur in. Dan wordt het niet meer om uit te houden. Andere vrouwen zullen ook pijn gehad hebben, maar deze niet. Dit is sterven, het hart staat stil, de adem begeeft, men kan nog juist het belknopje grijpen. De zuster komt en fronst een beetje de wenkbrauwen, want men moet toch wat meer moed hebben. Men zegt dat men zich voelt sterven, de zuster grimlacht eens, blijft wachten op de volgende pijn en daar de tusschenpoos nog lang valt, gaat zij bij het eerste krampje weg en sust nog even door de deurspleet. „En maar flink meewerken.” De nacht blijft stil staan in een verlatenheid oneindig. Men denkt niet zoozeer aan den ontrouwe of de ouders. Tusschen de pijnen ligt men afgemat en bezweet met gesloten oogen, los, onthecht aan gevoelens. Men strijdt dezen doodstrijd ten einde volgens de natuur. Dus moet de nacht wel begeven, eindelijk breekt het licht door, nog leeft men. Het ontbijt wordt gebracht, juist wat men niet noodig heeft, maar men is in het gesticht en krijgt dus dat ontbijt. Dan krijgt men den dokter, die nog eens onderzoekt, en het nog op drie uren schat, „dat zal er niet ver neven zijn, maske.” Want men is in een gesticht van maskens. Later krijgt men nog de zuster, zij helpt de twee laatste uren nu eens goed meewerken. Men zegt dat men niet meer kan en aan 't sterven is, maar dat zeggen de maskens allemaal, dat hoort de zuster niet eens meer. De natuur zorgt er voor dat de dokter gelijk haalt met zijn schatting en na de drie uren wordt men naar de operatiezaal gevoerd. Daar wordt het kind van Henriken geboren. Zijn naam zal Luc zijn. Men slaapt in.

Wanneer men wakker wordt mag men het kind zien. Het wordt gebracht, in de armen gelegd, men glimlacht er lang tegen, men kust het eens lang. Het wordt weer weggebracht. Er rolt een droomschoon wiegje binnen, daarnaast komt een witte doos vol kindergoed staan, geschenk van den eerwaarden heer Bernard. Dat mag in de kamer blijven. Men glimlacht er langzaam naar, fluistert merci, slaapt weer in. Des avonds wordt men wakker. Goed uitgeslapen, frisch, grijpt men de bel opdat het kind worde gebracht, want nu heeft men een ganschen nacht om het te bezien en het een vinger in zijn polleken te steken, misschien nijpt het al. Maar de zuster zegt dat het kind volle 24 uren zonder eten moet blijven, morgen vroeg wordt het gebracht. Men heeft dus den nacht voor zich om te denken aan den trouwelooze die nu bij de andere ligt, aan de ouders die bij elkaar liggen en men begrijpt niet: waar is de bitterheid van acht maanden her tot gisteren? Zij heeft plaats gemaakt voor zachten weemoed en liefdevol wachten op het kind. Gaat uw gang die haar verlaten of verstooten hebt, dat het u goed ga. Men wacht op het kind met twee harde, levende, vol stroomende borsten.

Het kind wordt gebracht en zuigt ze vol stekende pijn, die op de tanden doet bijten en een beetje wild maakt. Volgezogen ligt het norsch verzadigd